

‘Jezus geeft vlinders in buik’

Pakkend getuigenis van bekende Franse tv-producer Thierry BIZOT

- ▶ Pretentieloos, herkenbaar en goudeerlijk
- ▶ In erkenning van eigen broosheid schuilt ontdekking van de ander
- ▶ Bizot voelt zich bijna fysiek aangeraakt door Christus

Lieve WOUTERS

Hij is producer van talrijke tv-programma's, documentaires en films en als commentator in culturele magazines ook een bekend gezicht op de Franse televisie. Als Thierry Bizot in 2006 openlijk uitkomt voor zijn „buitenechtelijke relatie met Jezus”, vallen bij onze zuiderburen vele monden open. Twee weken geleden stelde Bizot in de Oude Abdij van Drogenen zijn vertaalde boek *De onbekende gelovige* (Halewijn, 2013) voor. Het is een pretentieloos, herkenbaar en goudeerlijk getuigenis van een christen van de eenentwintigste eeuw.

Pretentieloos is Bizots verhaal, omdat het geen enkele aanspraak maakt op theologische juistheid. De auteur hekelt daarentegen het al te cerebrale geloofsmodel van zijn moeder. Als achttienjarige besloot hij dat christen-zijn wel gelijk moest staan aan de afspraak om zich elke week een uur

Thierry Bizot: „Jezus doet me van het leven genieten, onbevreesd en dankbaar.” © Koen Vlaeminck

gezamenlijk te vervelen. Wanneer hij op 46-jarige leeftijd geraakt wordt door Christus, gaat het om een persoonlijke ontmoeting, „bijna tastbaar”.

„Nu zal iedereen me wel even gek verklaren als ik destijds de catechist die zei dat Jezus zijn leven gered had”, zegt hij laconiek. Maar de vijftiger schaamt zich geenszins om voor zijn nieuwe

liefde uit te komen. Bijna dagelijks vertelt hij zijn verhaal, aan al wie het horen wil. In zijn buurt lanceerde hij een solidariteitswerking voor mensen in nood. Van de eens zo hooghartige gesprekspartner in een kleine catechesekring is geen sprake meer. Toch blijft hij in het dagelijkse leven wie hij is: producer van succesvolle tv-programma's.

Wanneer Bizot de ruimte beschrijft waarin zijn eerste ontmoeting met die „vreemde club” van de catechesekring plaatsvond, grinnikt de zaal in de Oude Abdij. Iedereen herkent ze. „Het was een lelijke zaal. Veel te groot, donker. Er waren amper vijf mensen, allemaal sukkelars, vond ik. Wat een trieste avond. Pas maanden later besef-

te ik dat ik de grootste sukkel was, omdat ik niet alleen even broos en onzeker was als zij, maar omdat ik hen bovendien zo misplaatst vanuit de hoogte bekeek.”

„Jezus werd mijn Lief, mijn beste Vriend, mijn Vader, mijn alles”

Dat besef drong met zo'n intensiteit door, dat het Bizots leven helemaal veranderde. „Een echte ontmoeting is niet mogelijk als je je eigen broosheid niet erkent”, zegt hij. „Jezus werd mijn Lief, beste Vriend, mijn Vader, mijn alles. Het lijkt alsof Jezus mijn hart waste, de functies optimaliseerde en nutteloze gevoelens van wrok of angst wiste. Hij doet me van het leven genieten, onbevreesd en dankbaar.”

Bizot kijkt nu ook met nieuwe ogen naar de eucharistie. „Ik beleef er soms nog wel momenten van verveling”, knipoogt hij. „Niet alle pastoors kunnen even goed preken. Maar wat voorop staat, is de saamhorigheid. De andere mensen in de kerk zijn geen vreemden meer, maar 'fans van Jezus', net als ik. Dat maakt ons tot broers en zussen.”

Thierry Bizot, *De onbekende gelovige*, Halewijn, Antwerpen, 2013, 224 blz., 17,95 euro.

De grond van ons bestaan

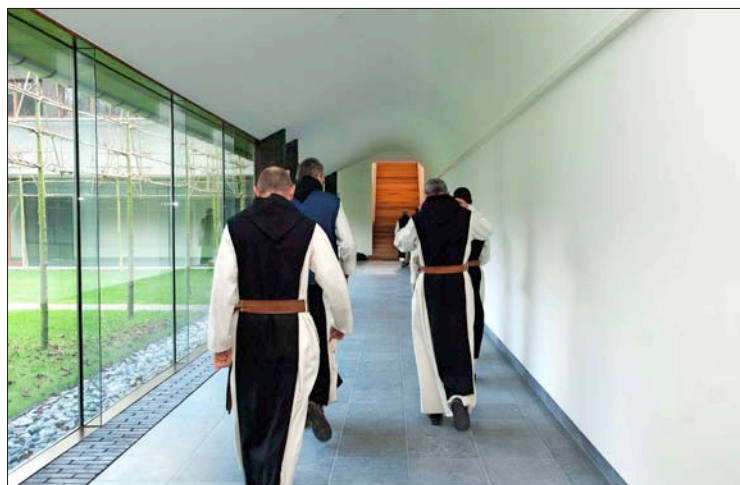
Prijzen Religieus en Spiritueel Boek voor abt Westvleteren en Willem VERMANDERE

Erik DE SMET

Blijkbaar biedt de Westhoek de juiste voedingsbodem voor verheven literatuur. Zowel de Prijs voor het Religieuze Boek als die voor het Spirituele Boek heeft dit jaar rechtstreeks te maken met de West-Vlaamse grensregio.

Een driedelig boekproject over de Sint-Sixtusabdij in Westvleteren (uitgeverij Davidsfonds) wint de Prijs voor het Religieuze Boek 2013. Daartoe draagt ongetwijfeld het deel van de hand van abt Manu Van Hecke, over de spiritualiteit van de trappisten, veel bij. „Een bijzonder heldere en inspirerende inleiding op de markante spiritualiteit die ook relevant en inspirerend blijft voor elke christen”, meent de jury.

Spiritualiteit. Ruimte voor de ander luidt de titel van Van Heckes deel. De abt gaat op zoek naar wat monniken gemeen hebben met andere christenen en met alle mensen. Daarmee wil hij het trappistenleven ontdoen van de exotische kantjes die het vaak worden toegedicht. Het gaat om het besef dat we niet alleen zijn en geschapen werden met het oog op de ander/Ander. De roeping van de christen en de monnik is dat na te leven. Zo biedt het boek inspiratie aan velen.

Het trappistenleven wordt in het boekdeel van abt Manu Van Hecke ontdaan van zijn exotische kantjes. © Michel Vanneuville

Uitgangspunt van de 'ruimte voor de andere' is de basis om het abtijenleven te begrijpen. Abt Manu: „Monnikengemeenschappen zijn geen zelfgecreëerde gemeenschappen. Jezus is het bindmiddel. Een gemeenschap vindt men. Ze is er en ik treed er in. De wezenlijke basishouding om dat te doen, is vertrouwen.” De tekst van de abt is dan ook de sleutel om de andere twee delen, over de geschiedenis van Sint-Sixtusabdij en over de nieuwbouw, tot in de vezels te verstaan.

Willem Vermandere, 73 inmiddels en inwoner van Steenkerke bij Veurne, wint de Prijs van het Spirituele Boek 2013 met zijn bundel *De zeven laatste woorden* (uitgeverij Lannoo). Het werk is een parel van lay-out en opbouw. Het bundelt de poëtische en volkse vertellingen die Vermandere de voorbije jaren bracht bij de zeven laatste woorden van Jezus aan het kruis.

Vermandere was al van bij het begin van zijn carrière niet enkel een bijwijlen zonderlinge di-

alectzanger, maar ook een meesterlijk verteller. Het hoogtepunt van die artistieke vaardigheid vormen deze zeven lange meditatieve teksten die hij afwisselt met liederen en halfgeïmproviseerde instrumentale stukjes. Daarin levert hij zijn authentieke, maar ook kritische kijk op de christelijke spiritualiteit.

Dikke korst verf

„Inhoudelijk vormen deze kruiswoorden overigens het eindpunt van een lange religieuze ontwikkeling”, merkte Gert Van Langendonck op in het septembernummer van *Streven. Cultureel maatschappelijk maandblad*. „Vermandere doet wel alle moeite van de wereld om de gevestigde religie met haar wetten en structuren, zoals hij die leerde kennen in het seminarie, duidelijk te onderscheiden van zijn eigen open beleving van religie die verbanden legt en op zoek gaat naar verwondering.”

Wat is het verschil tussen religieus en spiritueel? Misschien ligt het wel in de stijl van de oude bard, die eigenzinnig en vaak grappig „een dikke korst verf wil wegkrabben, om het ware gelaat van de blote, zuivere Jezus te herontdekken”.

Norbertijnen in Ter Kameren

Op uitnodiging van de Brusselse Kerk vestigt zich in de Ter-Kamerenabdij in Elsene opnieuw een gemeenschap norbertijnen. De twee norbertijnen van de abdij van Leffe en een confrater van Chelmsford in Groot-Brittannië versterken er de Franstalige parochiepastoraal van Onze-Lieve-Vrouw ter Kameren en Sint-Philippus Nerus en nemen taken op in de pastorale eenheid Heilig Kruis, waarvan hun parochie deel uitmaakt. De abdij werd omstreeks 1200 gesticht als cisterciënzerinnenabdij. Ze herbergt vandaag de parochie Onze-Lieve-Vrouw ter Kameren en Sint-Philippus Nerus, het Nationaal Geografisch Instituut en de Franstalige hogeschool voor audiovisuele kunsten.

Meer christenen vervolgd

Volgens Kerk in Nood/Oostprieesterhulp steeg de vervolging van christenen de voorbije twee jaar in twintig landen. „De Arabische Lente werd een winter voor vele christenen”, zegt John Pontifex van Kerk in Nood. Het christendom is niet enkel de meest vervolgd godsdienst, het dreigt zelfs te verdwijnen in het Midden-Oosten, waar het lang stevig verankerd was. (IVH)